

Gellu Naum

Apolodor

un pinguin călător

ilustrații

N.NOBILESCU

EDITURA ION CREANGA

Gellu Naum

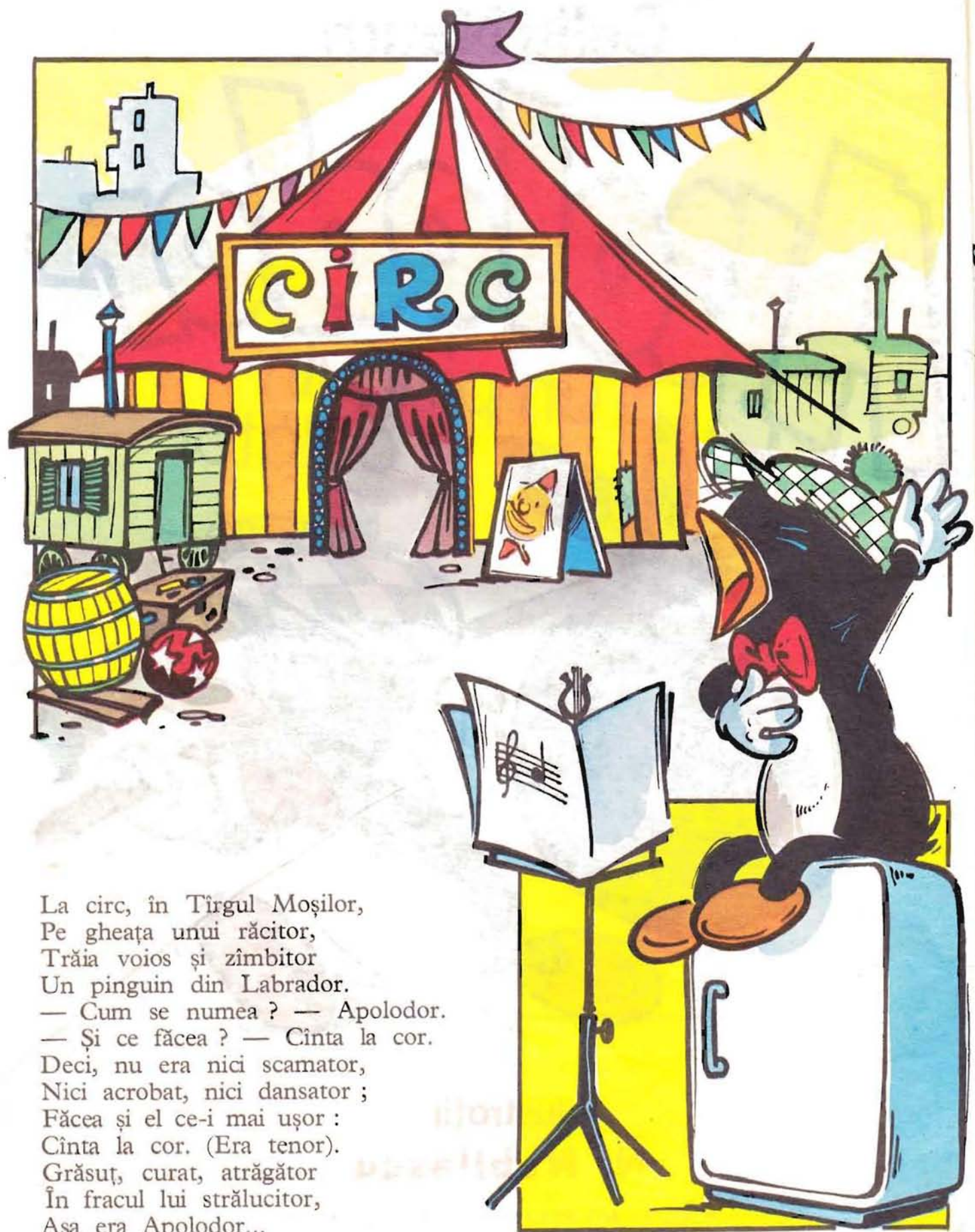
Apolodor

un pinguin
călător

ilustrații
N. Nobilescu

EDITURA ION CREANGA — BUCUREȘTI, 1988

La circ, în Tîrgul Moşilor,
Pe gheaţa unui răcitor,
Trăia voios şi zîmbitor
Un pinguin din Labrador.
— Cum se numea ? — Apolodor.
— Şi ce făcea ? — Cînta la cor.
Deci, nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator ;
Făcea şi el ce-i mai uşor :
Cînta la cor. (Era tenor).
Grăsuţ, curat, atrăgător
În fracul lui strălucitor,
Aşa era Apolodor...

Apoi a plîns Apolodor...
Cînd l-a văzut pisoiiul Tiț
Plîngînd cu hohot și sughiț
I-a spus : — «Prietene, aș da
Mustața și codița mea,
Aș da o litră de caimac,
Aș da orice, să te împac.
Zău, nu mai plînge !
Te implor...»

Dar într-o zi, Apolodor,
Spre deznădejdea tuturor,
A spus așa : — «Sînt foarte trist !
Îmi place viața de corist,
Dar ce să fac ? Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...
O, de-aș putea un ceas măcar
Să stau cu ei pe un ghețar !...»

—«Mi-e dor, mi-e dor de frații mei
Din Labrador !...»

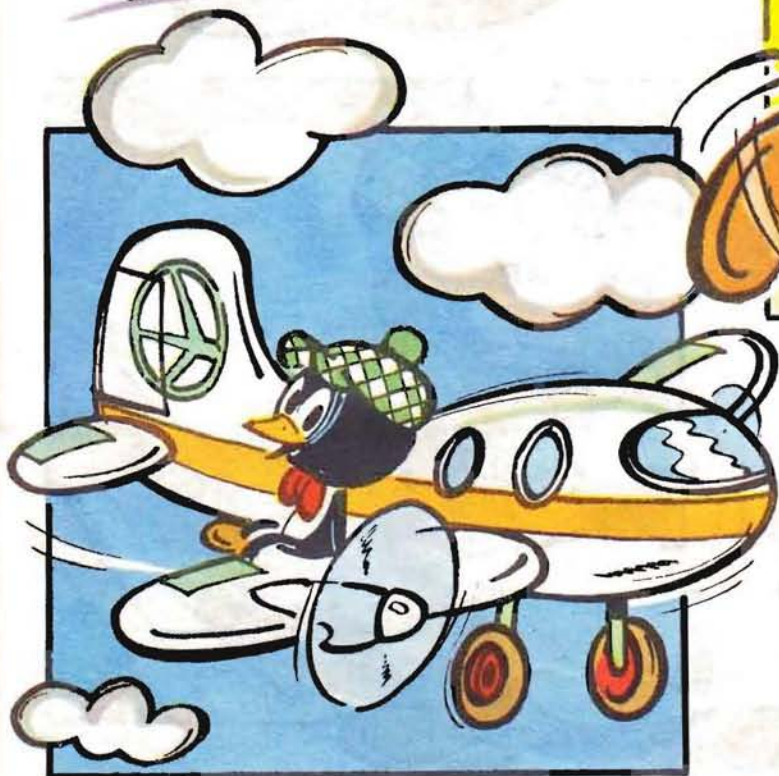
Și-au încercat să-l mai împace
Ariciul, dăruindu-i ace,
Și ursul, cu un pumn de mure
Atunci culese din pădure,
Și iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci și cu salată
(Colegi de-ai lui Apolodor,
Maeștri-cîntăreți la cor).
Cămila Suzi, cea mai tristă,
Ofta cu fața în batistă,
Ea îi fusese ca o mamă :
Îl învățase prima gamă.
Dar el plîngea :

— «Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei
din Labrador !...»

Colegii lui Apolodor
S-au dus atunci la dirijor.
Maestrul Domilasolfa,
În haina lui de catifea,
I-a ascultat și, gînditor,
S-a așezat pe-o canapea
Oftînd : — «Sărmanul meu tenor
Se poate prăpădi de dor !
Să plece, deci, spre Labrador...»
Și a plecat Apolodor...

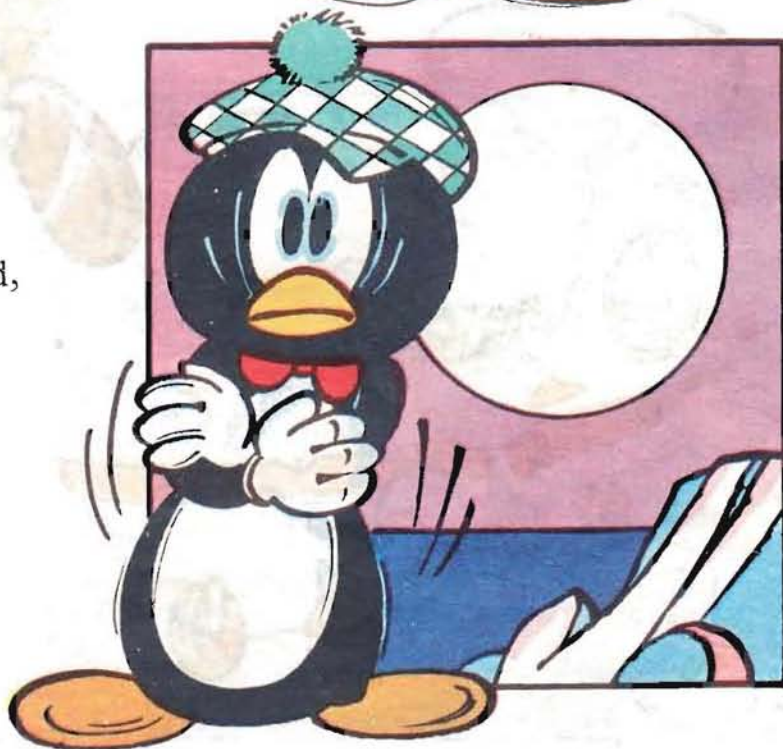

La început a fost ușor :
L-a dus spre nord,
L-a dus în zbor
Un avion, un bimotor.
Și, stînd picior peste picior,
Cînta, cînta Apolodor
Cînta, cu glasu-i de tenor...

Apoi, cu parașuta-n spate
Se zbugui Apolodor
Cînd agățîndu-se de roate,
Cînd stînd călare pe motor.
Așa, cu zboru-i acrobatic,
Ar fi ajuns în Labrador,
Dar l-a izbit un nor zănatic
Și a căzut Apolodor...

La Capul Nord, la Capul Nord,
Adăpostit într-un fiord
Ședea pe țărm Apolodor
Posomorît și gînditor.
Ședea pe țărm, tăcut și trist
Acest tenor, acest corist,
Ședea cu parașuta spartă,
Fără busolă, fără hartă.
În larg vuia, clocotitor,
Întreg potopul apelor
Și se jelea Apolodor...

Dar iată, iată un vapor !
 E pescadorul METEOR
 Cel mai de frunte pescador
 Din Baltica în Labrador.
 Sirena şuiera de zor :

— «Heeei ! Cine ești ?» — «Un Călător.»

— «Cum te numești ?» — «Apolodor.»

— «Și încotro ?» — «Spre Labrador.»

— «De ce jalești ?» — «Păi am să mor

Uitat și fără ajutor...»

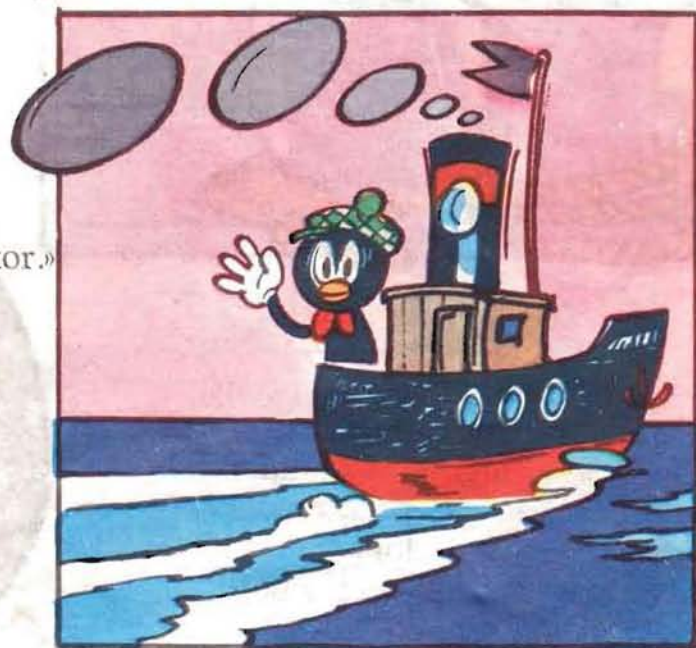
Și i-au strigat atunci, în cor,

Matrozii de pe METEOR :

— Noi te luăm, Apolodor,

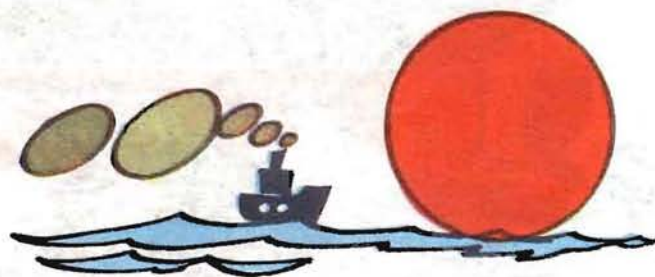
Că vasul nostru METEOR

E mare și încăpător.

Plutea vaporul METEOR
Încetișor, încetișor,
Matrozii toți cântau în cor
Și, pe deasupra tuturor,
Își risipea Apolodor
Superba voce de tenor
Spre desfătarea focilor...
A fost un drum fermecător.
Dar, pîn-la urmă, se opri
În port vaporul METEOR
Și debarcă Apolodor
La Behring, într-o bună zi...

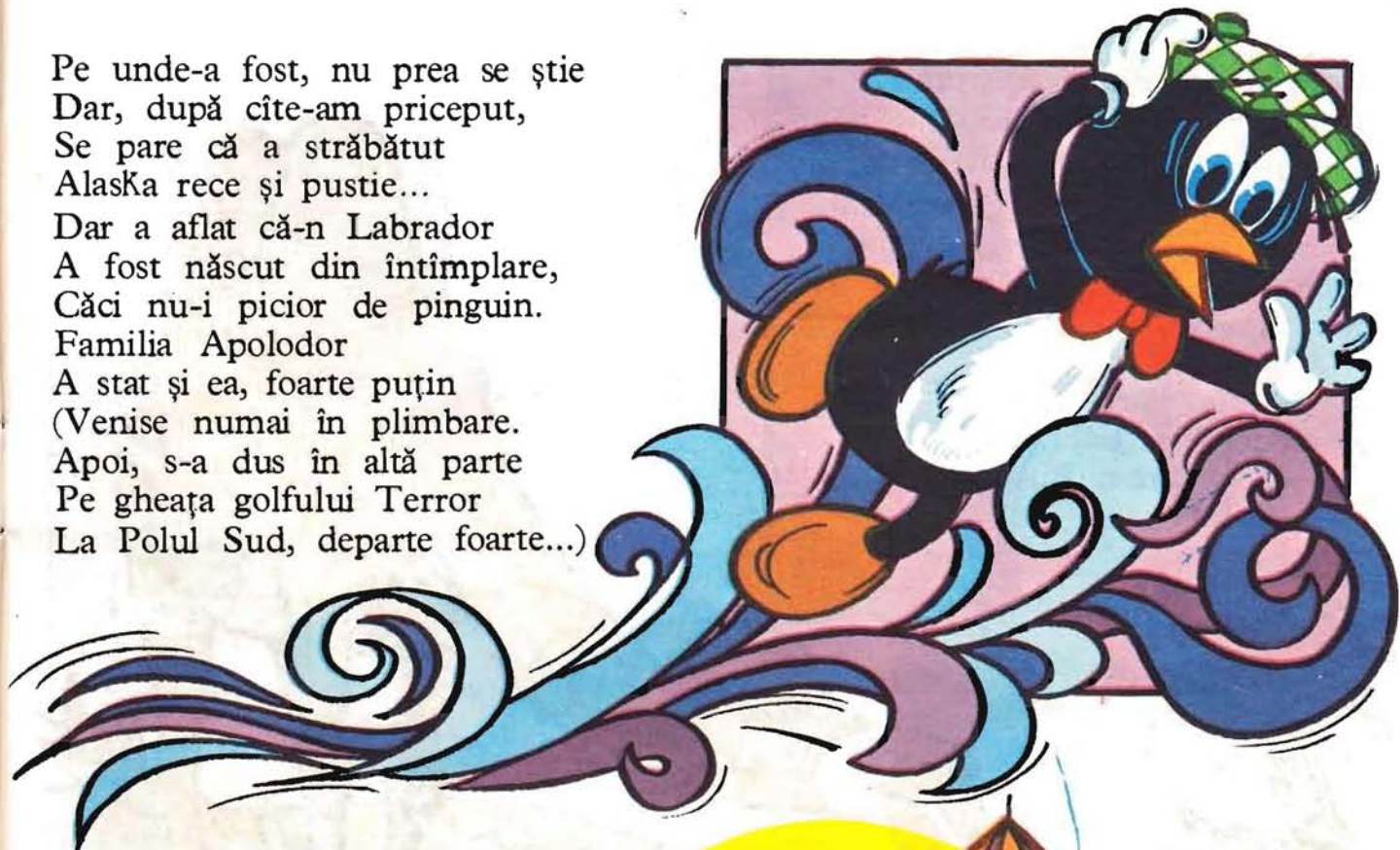
Apoi, trecînd peste strîmtoare
Cu luntrea unui eschimos,
Porni spre Labrador, pe jos,
Porni cu mare nerăbdare...

— Ai drum ceva mai ocolit,
Căci navigăm spre răsărit,
Dar tot ajungi în Labrador.
Hai, urcă-te pe pescador...
Înveselit, Apolodor
Și-a luat, suindu-se pe bord,
Adio de la Capul Nord.

Pe unde-a fost, nu prea se știe
Dar, după cîte-am priceput,
Se pare că a străbătut
Alaska rece și pustie...

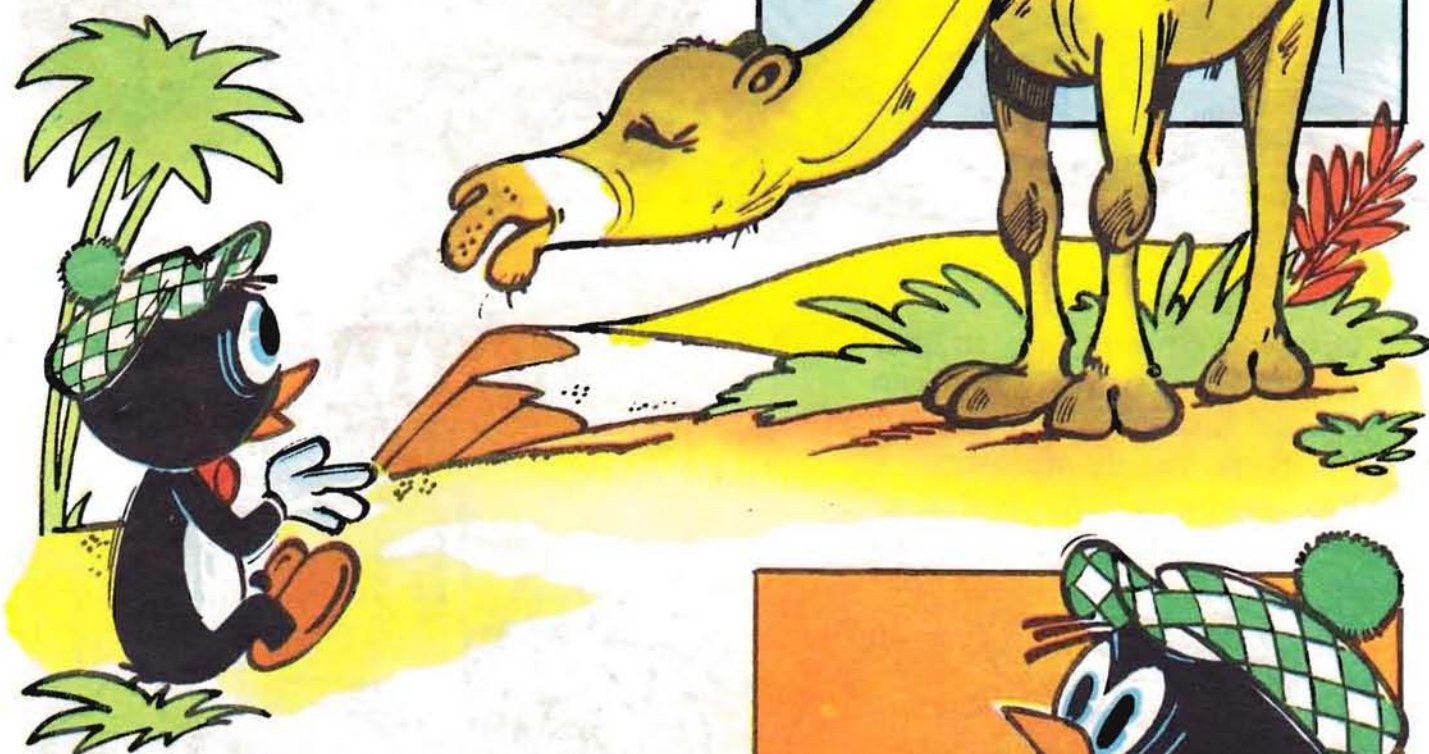
Dar a aflat că-n Labrador
A fost născut din întîmplare,
Căci nu-i picior de pinguin.
Familia Apolodor
A stat și ea, foarte puțin
(Venise numai în plimbare.
Apoi, s-a dus în altă parte
Pe gheața golfului Terror
La Polul Sud, departe foarte...)

Un vînt cumplit, un uragan
L-a dus pe sus, peste ocean
Și ce taifun îngrozitor
Cu forța lui de nedescris
L-a dus spre țărmul african
Și-apoi, prin Golful Syrthelor.

Și se gîdea : «O fi frumos,
 Dar e-o căldură tropicală
 Și eu sînt mort de oboseală
 Și nu mai pot să merg pe jos...»
 Și cum jelea să-i plîngi de milă
 Veni spre dînsul o cămilă
 Și-l întrebă : — Cum te numești ?
 — Apolodor.
 — Ce tot vorbești ?
 Apolodor e-n Labrador.
 Am eu o soră-n București,

Ea mi-a trimis, de-acolo, vești
 Despre acel vestit tenor
 Și le-am primit acum o oră.
 Plecarea lui a fost o dramă...

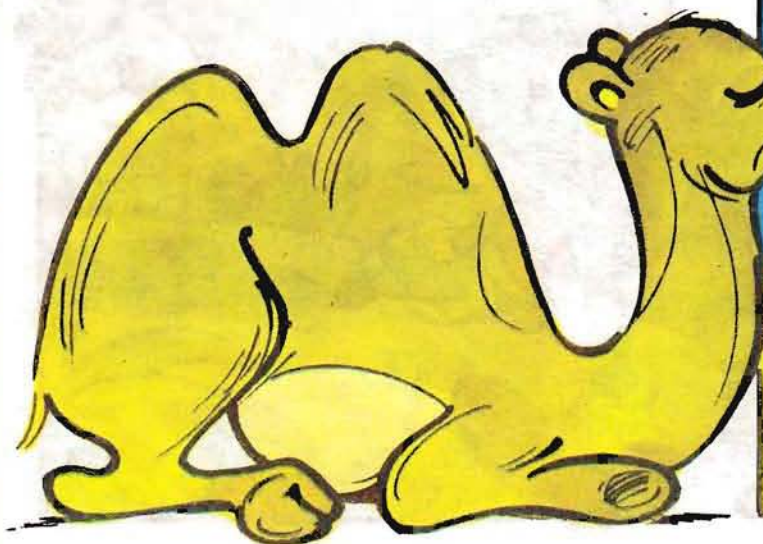
— Cămila Suzi vă e soră ?
 A fost cu mine ca o mamă :
 Ea m-a-nvățat întîia gamă...
 Cînta la cor și, cîteodată,
 Chiar mă trata cu înghețată...

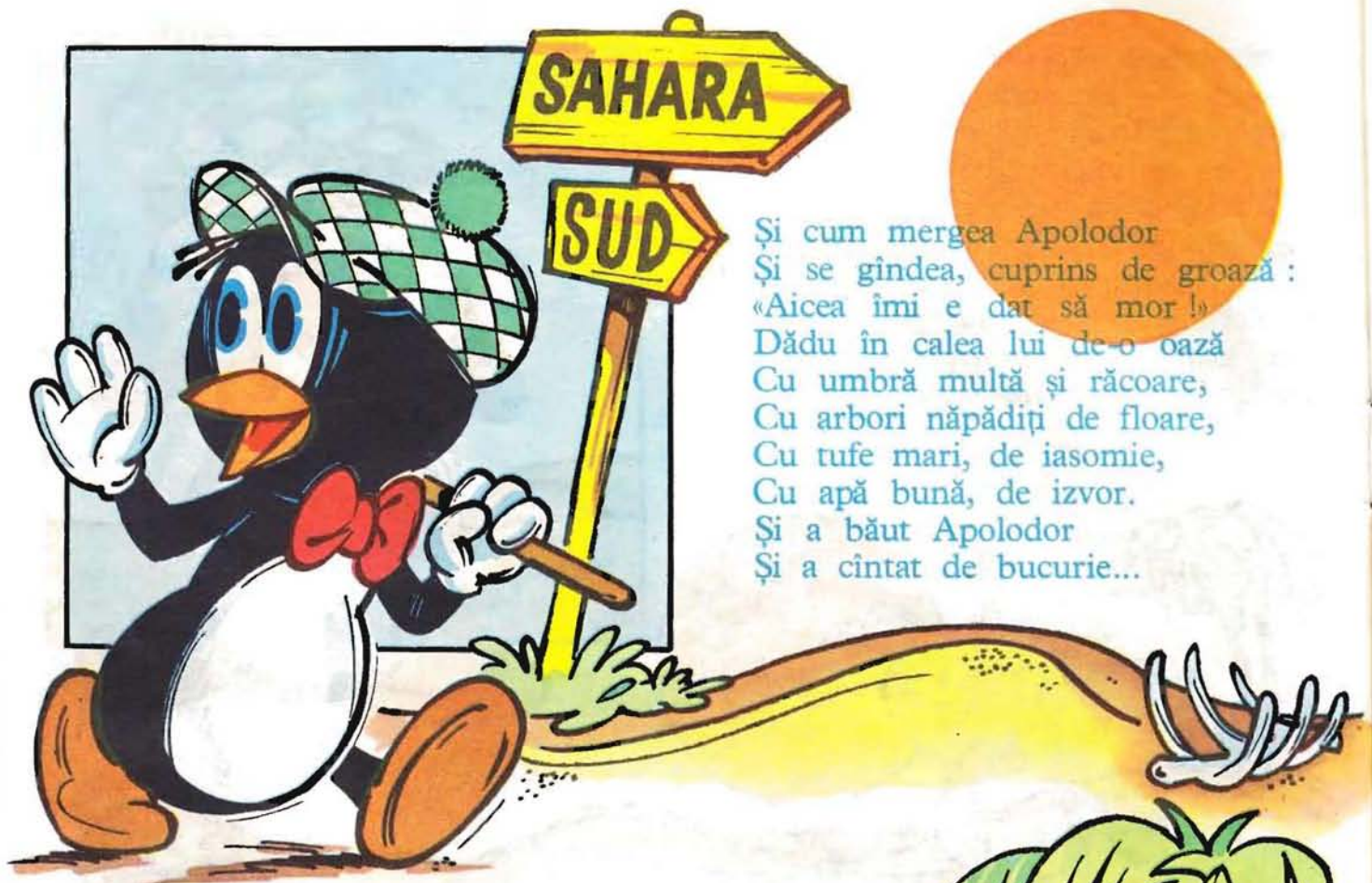

Apoi, oftînd, Apolodor
 A spus : — Pesemne am să mor,
 După un drum atît de lung,
 Aici, pe țărmul Syrthelor,
 Și niciodată n-o s-ajung
 La frații mei, la Polul Sud...
 — O, doamne ! Ce mi-e dat s-aud !
 A lăcrimat acea cămilă —
 Mă doare inima, de milă !
 Te duce tanti către sud...

Și l-a purtat cămila-n spate
 Cu salturi moi și legănate
 Cum le e rostul la cămile ;
 Și-au străbătut cîmpii și sate,
 Și-au mers așa mai multe zile,
 Și au ajuns, într-un tîrziu,
 La marginea unui pustiu.

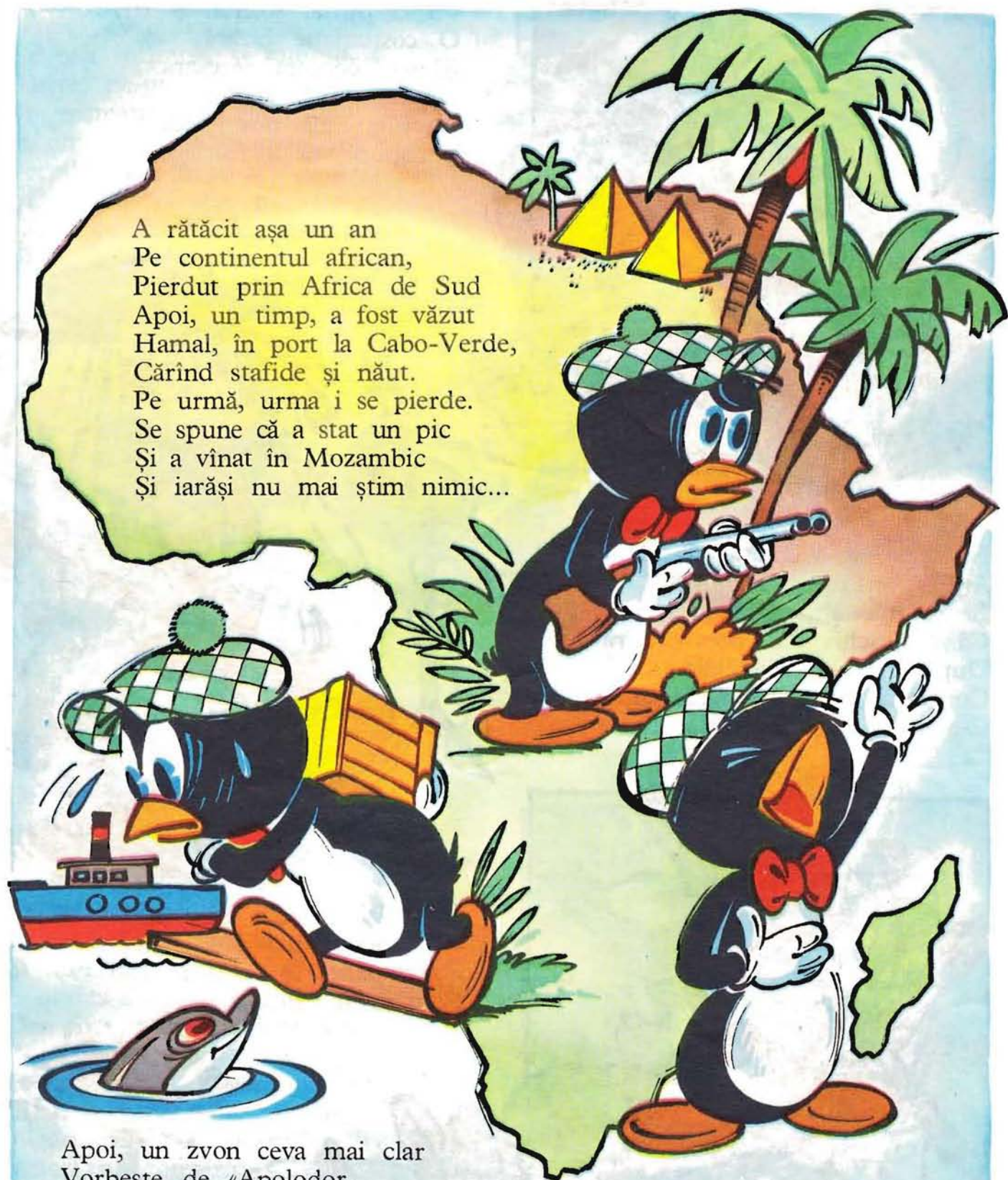
Și cum mergea Apolodor
 Și se gindea, cuprins de groază :
 «Aicea îmi e dat să mor !»
 Dădu în calea lui de-o oază
 Cu umbră multă și răcoare,
 Cu arbori năpădiți de floare,
 Cu tufe mari, de iasomie,
 Cu apă bună, de izvor.
 Și a băut Apolodor
 Și a cîntat de bucurie...

— Eu, tanti dragă, sînt decis
 Să merg spre sud, la frații mei.
 N-am încotro ! Mi-e tare dor
 Și trebuie să dau de ei.
 Oricum, îți mulțumesc frumos...

Și a pornit-o curajos,
 Spre sud, peste nisip, pe jos...

A rătăcit așa un an
Pe continentul african,
Pierdut prin Africa de Sud
Apoi, un timp, a fost văzut
Hamal, în port la Cabo-Verde,
Cărînd stafide și năut.
Pe urmă, urma i se pierde.
Se spune că a stat un pic
Și a vînat în Mozambic
Și iarăși nu mai știm nimic...

Apoi, un zvon ceva mai clar
Vorbește de «Apolodor,
Faimosul pinguin-tenor
Din insula Madagascar.»

Că el purta, solemn și trist,
O costumație bizară,
Și-avea coafura necesară
Oricărui tânăr chitarist.
Apoi o lună prin Tibet
Se spune că a fost poet.

Pe urmă, șase luni în șir
A fost, în India, fachir,
Și se mai știe, fără greș,
Că a deschis cu vocea-i clară
După un solo de chitară
Concertul de la Bangaldesh,
C-a fost acolo un delir,

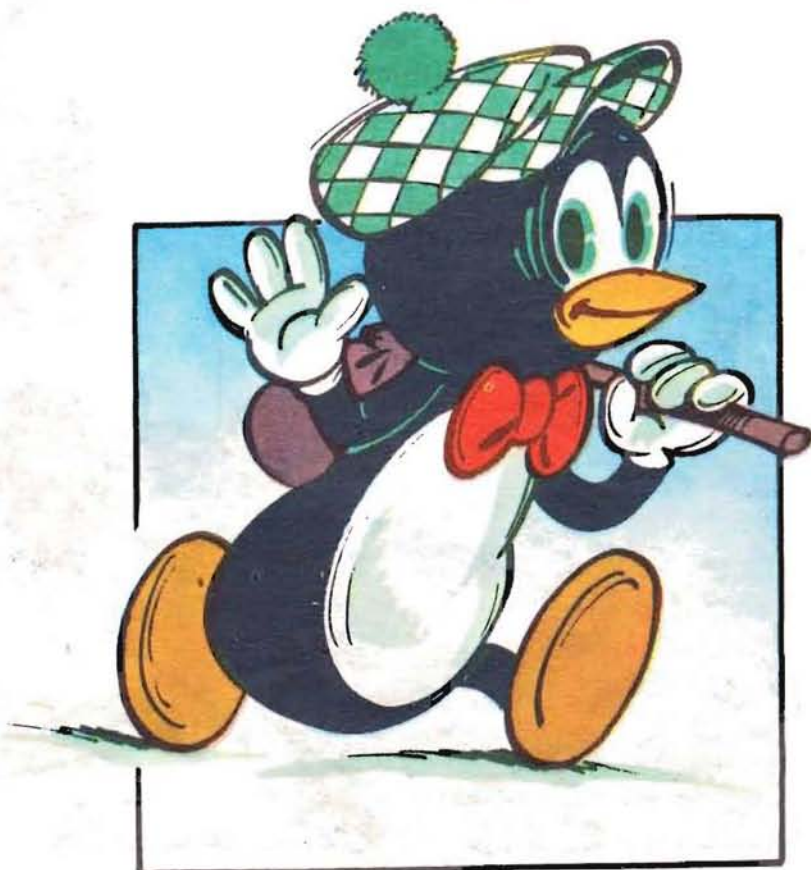
Și iarăși nu mai știm nimic...
Abia peste vreo două luni
E semnalat de un ziar
Pe-o insulă, în Pacific.

Acum era milionar.
 (Se mai întâmplă și minuni...)
 Găsise, pe-un teren viran,
 Un geamantan de piele fină
 Și un pachet în geamantan
 Pecetluit cu parafină
 Și, în pachet, un pachetel
 Legat cu funde elegante
 Și-n pachetel găsise el
 Vreo patruzeci de diamante.

Acum vorbea la telefon
 Din camera cu jucării,
 Avea vreo cinci cofetării,
 Trăgea cu pușca de salon,
 Fuma numai țigări de foi,
 Stătea pe canapele moi,
 Mînca betel și ananas
 Și nu-i mai ajungeai la nas...
 Și-a dus-o așa un an sau doi
 Dar într-o zi (sau luni sau joi)
 Și-a amintit Apolodor
 De frații lui și-a plîns de dor
 Și-a zis: — Adio, ananas,
 Țigări de foi și jucării,
 Adio, voi, cofetării
 Și diamante! Eu vă las,
 Vă las și plec, fiindcă mi-e dor.
 Și a plecat Apolodor.

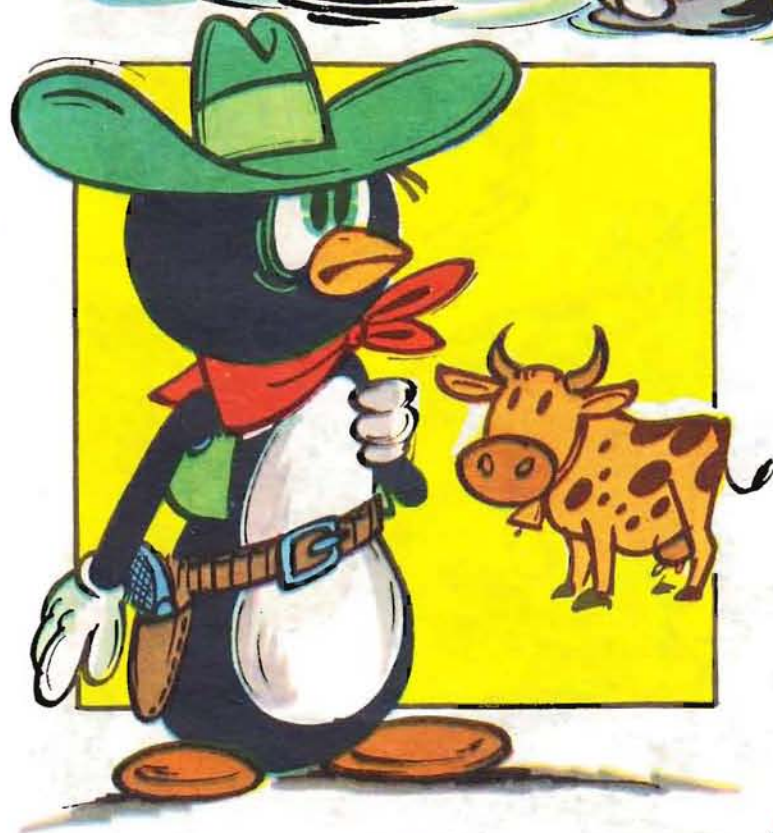

Se pare că a navigat
Pe-o barcă, luată cu chirie,
Apoi a naufragiat
Și, de pe-o insulă pustie,
Pe-o vreme calmă și senină,
A fost luat de-un submarin.
Dar asta a durat puțin,
Căci s-au izbit în drum de-o mină
Și el, salvat de un delfin
Și dus spre vest, peste ocean,
A fost, cu forțele sfîrșite,
Lăsat, în stare de leșin,
Pe țărmul californian.

Și iată cum, pe negîndite,
Navigatorul-pinguin
Ajunse-n Statele Unite.

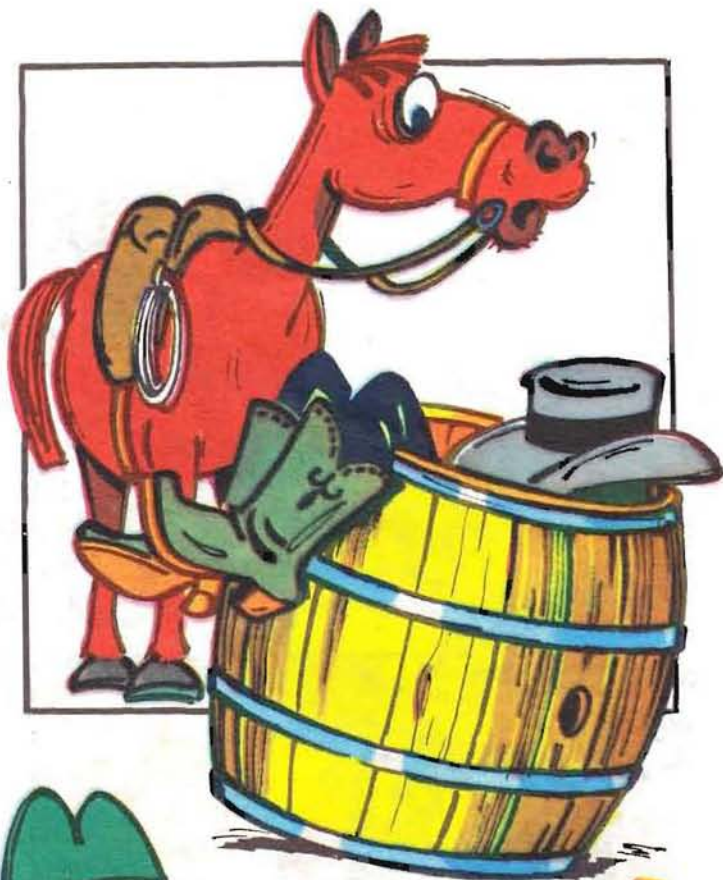

Dar, într-o vineri, s-a ivit
În preajma fermei, un bandit,
Un hoț de vite renumit,
Un bețivan îngrozitor,
Salliver Tom, un pistolar.
Călare pe un armăsar,
Și jefuia și ucidea.

Un timp, pe cîte știm și noi,
A fost Apolodor cow-boy
La ferma «Taurul Vioi»
Și îngrija de vaci, de boi,
Le da porumb, le da trifoi,
Și-avea pistol, avea și cal
Ca orișice cow-boy normal.

La ferma «Taurul Vioi»
 A împușcat optzeci de boi,
 Trei vaci, un miel și un pisoi.
 Apoi, răcnind ca un turbat,
 În curte a descălecat
 Și s-a culcat într-un butoi.
 (Era, precum se vede, beat).
 Și tremurau bieții cow-boy
 Ascunși prin lanuri de trifoi,
 Viriți prin stive de gunoi,
 Și nimeni nu zicea nici pis
 Și-atunci Apolodor a zis :

— Eu n-am să tremur ca un laș
 De teama unui ucigaș
 Și-a unui jalnic bețivan
 Așa cum văd că faceți voi !

Și-a luat trei cuie și-un ciocan
 Și-a pus capacul la butoi.
 Apoi, l-a dus pe ucigaș
 De-a dura, pînă la oraș
 Și l-a predat la închisoare.

Și lumea îi ieșea în cale
 Cu prăjituri și cu urale
 Și-a fost o mare sărbătoare...
 Dar, spre uimirea tuturor,
 Când ei strigau : — Rămii cu noi,
 Tu, cel mai brav dintre cow-boy !

El le-a răspuns : — Mă duc. Mi-e dor
 De frații mei, de glasul lor...
 Și a plecat Apolodor.

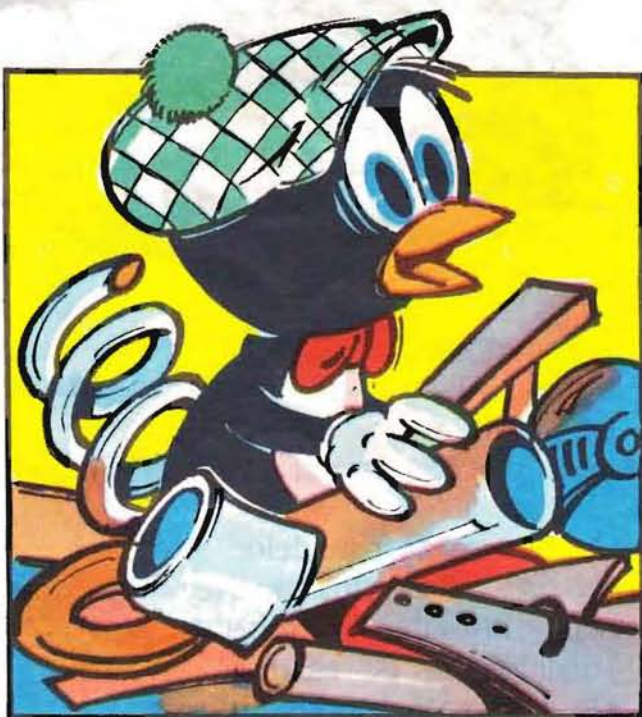
O, nu mi-a fost deloc ușor
 Ca să refac, din auzite,
 Sau din caiete risipite,
 Jurnalul lui de călător
 De-a lungul Statelor Unite.

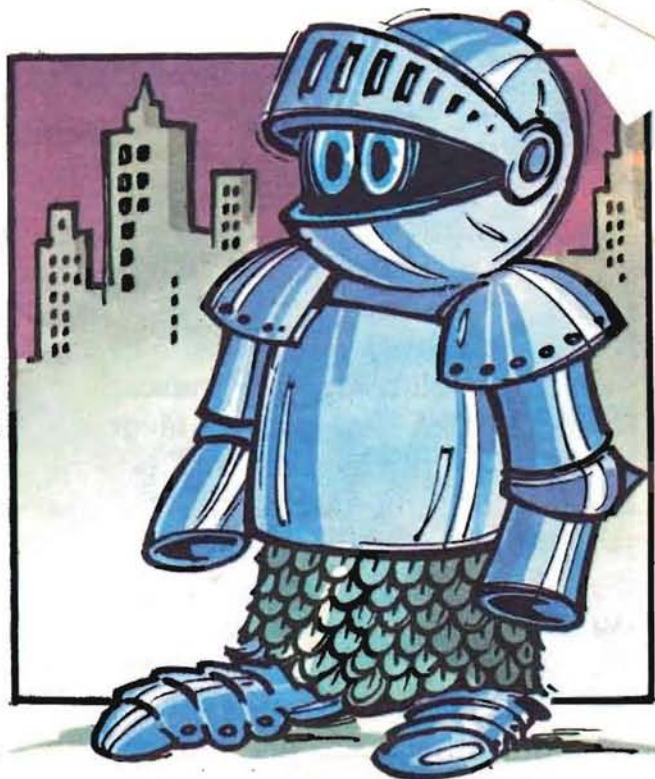
A mers așa ceas după ceas
Oftînd la fiecare pas
Și-a poposit Apolodor
În valea riului Missouri...
Departe, fremăta ușor
Înalta boltă a pădurii...
Și a văzut venind pe drum
Un camion cu număr șters,

Învăluit în nori de fum,
Și a sărit în el, din mers...
Așa porni Apolodor,
Murdar de fum și de rugină
Sub soarele dogoritor.
Și cum zăcea trist în mașină...
Văzu pe maldărul de fier
O platoșă medievală
Și-o chivără de cavaler
Croite, parcă, pe măsură.

Și-a îmbrăcat Apolodor
 Această falnică armură.
 Apoi, stă scris în manuscris
 Că a picat plocon, de sus,
 Stirnind o zarvă de nespus
 Pe străzile din Saint-Louis.

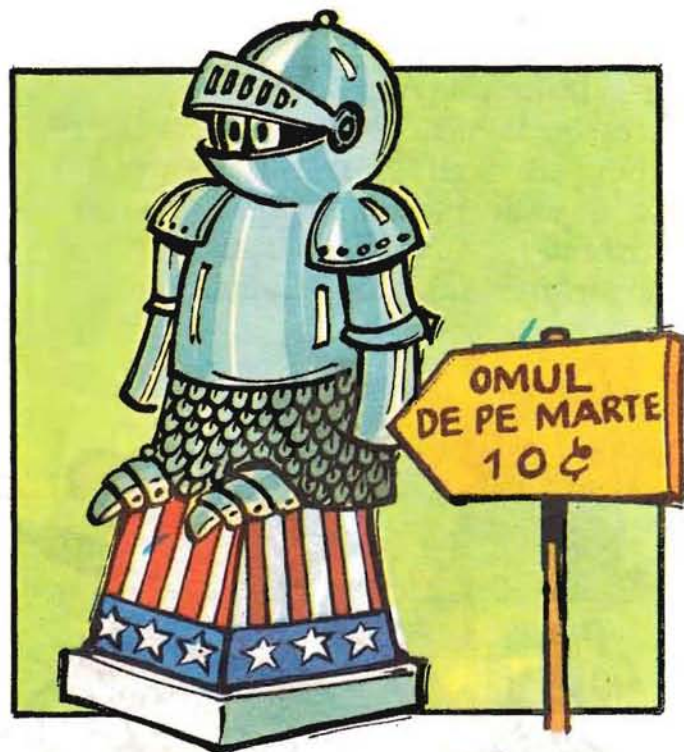

Întiiul care l-a văzut
 (Savantul Fergus Mac-Piggott)
 A dat de veste, peste tot :
 — Un satelit ! Un satelit !

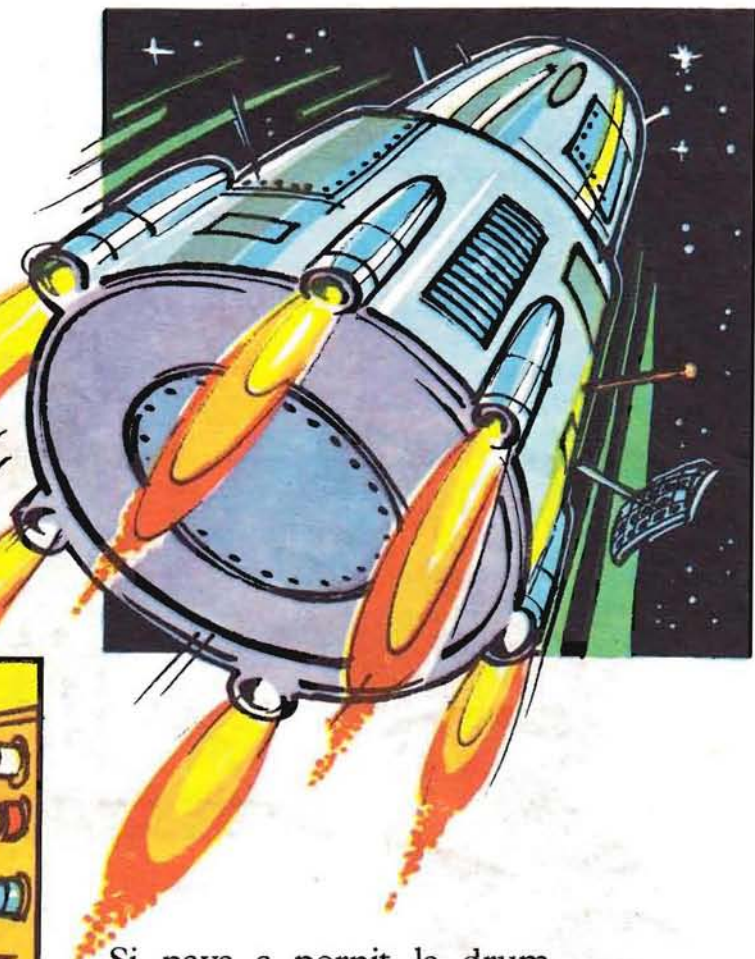
— Nu-i satelit. E om din Marte !...
 La care, adunați în cor,
 Vreo patruzeci de gură-cască
 Strigară : — Uraaa ! Să trăiască !
 Și-au început să se tocmească
 În jurul lui Apolodor
 Cei patruzeci de gură-cască :
 — Ce-ar fi să-l facem senator ?
 — Să-l punem la Academie...
 — Să-i vindem un televizor...
 — Să-i dăm o casă, cu chirie...
 Și-atunci s-a ridicat și-a zis
 Primarul Bigg, din Saint-Louis :
 — Noi, fiindcă ne aflăm de față,
 Am hotărît să i se facă
 Din nylon pur, cusut cu ață,
 În centrul pieții, o baracă.
 În ea, pe-un soclu de granit,

Pictat cu stele pe o parte,
 Va sta o vreme liniștit,
 Acest străin picat din Marte.

Cît a durat, nu știu precis
 Dar nici o îndoială nu e
 Că în orașul Saint-Louis
 Apolodor a fost statuie.
 Ședea cuminte și supus,
 Ședea în beznă și tăcere
 Cînd ușa a sărit în sus
 Și-au năvălit în încăpere
 Vreo patruzeci de inși mascați,
 Și-n fruntea lor, venea tăcut
 Tîlharul din Connecticut...
 Legat cu funii de bumbac,
 Vîrît în fundul unui sac,
 Așa l-au dus, pe rînd, în spate,
 Prin ulițe întortocheate,
 Pe străzi cu nume deocheate.
 Și s-au oprit cumplitii zbiri,
 La ora unu jumătate,
 În fața unei vechi clădiri:

Acolo într-o mare hală
 Țineau ascunsă pentru zbor
 O veche astronavă goală,
 Și l-au închis pe-Apolodor
 Într-o cabină spațială
 Și au dat drumul la motor.

Și nava a pornit la drum,
 Prin nori, prin ploaie și prin vânt

Și-așa se face că acum
 Coboară-n goană spre pământ...

Și-avea în navă și radar,
 Și aparate de filmat
 Și-un biscuit în buzunar
 Și-un tub cu lapte condensat.
 Dar cum era un frig cumplit,
 Și el era fără palton,
 A stat un pic, a chibzuit
 Și-a apăsă pe un buton.

Stătea în portul New-Orleans,
 Stătea pe-un maldăr de catran,
 Iar căpitanul Cyrus Smith,
 Un bețivan, un adormit,
 Beteag de șale, slut și chior
 I-a zis : — Te iau ca ajutor.
 Am de cărat niște susan.
 (Firește, nu-ți dau nici un ban...)

Și a plecat din New-Orleans.
 Acum, stă lângă cazan
 Și-i tare cald : — Off ! cum asud !
 Dar mergem, mergem către sud...
 Și rătăcind mai multe zile
 În largul Mărilor Antile,
 A navigat Apolodor
 Prin marea Caraibilor...
 Iar căpitanul Cyrus Smith
 Dormea și sforăia cumplit,
 Dormea adânc, dormea tihnit,
 Lăsându-l pe Apolodor
 Să vadă singur de vapor...

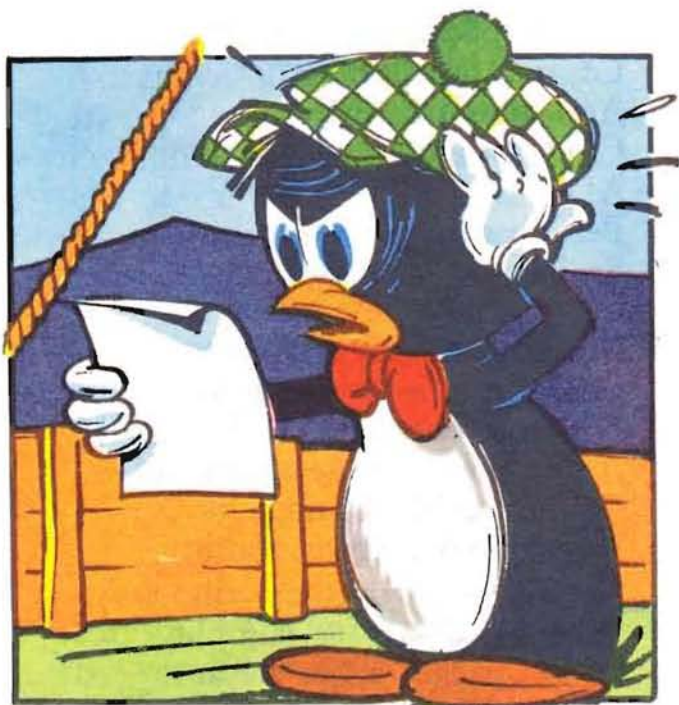

Și admira Apolodor
Culoarea serii, de aramă,
Cînd a primit o telegramă
Avînd cuprinsul următor :

TELEGRAMA

(prin radio)

«Hei, căpitane Cyrus Smith,
Ce naiba faci ? Ai adormit ?
Vezi, dacă-ți pică pe vapor
Un pinguin, un călător
Căzut de pe o astronavă,
Să-i dai bomboane cu otravă
Și, mort, să mi-l arunci în apă.
E vai de tine dacă scapă.
Să bagi de seamă ! Te salut,
Stăpînul din Connecticut...»
Deci, pricepînd Apolodor
Că-i în pericol pe vapor
Că bețivanul chior și slut
E mincinos și prefăcut
S-a dus întins la căpitan
Și, scos din fire, s-a răstit :

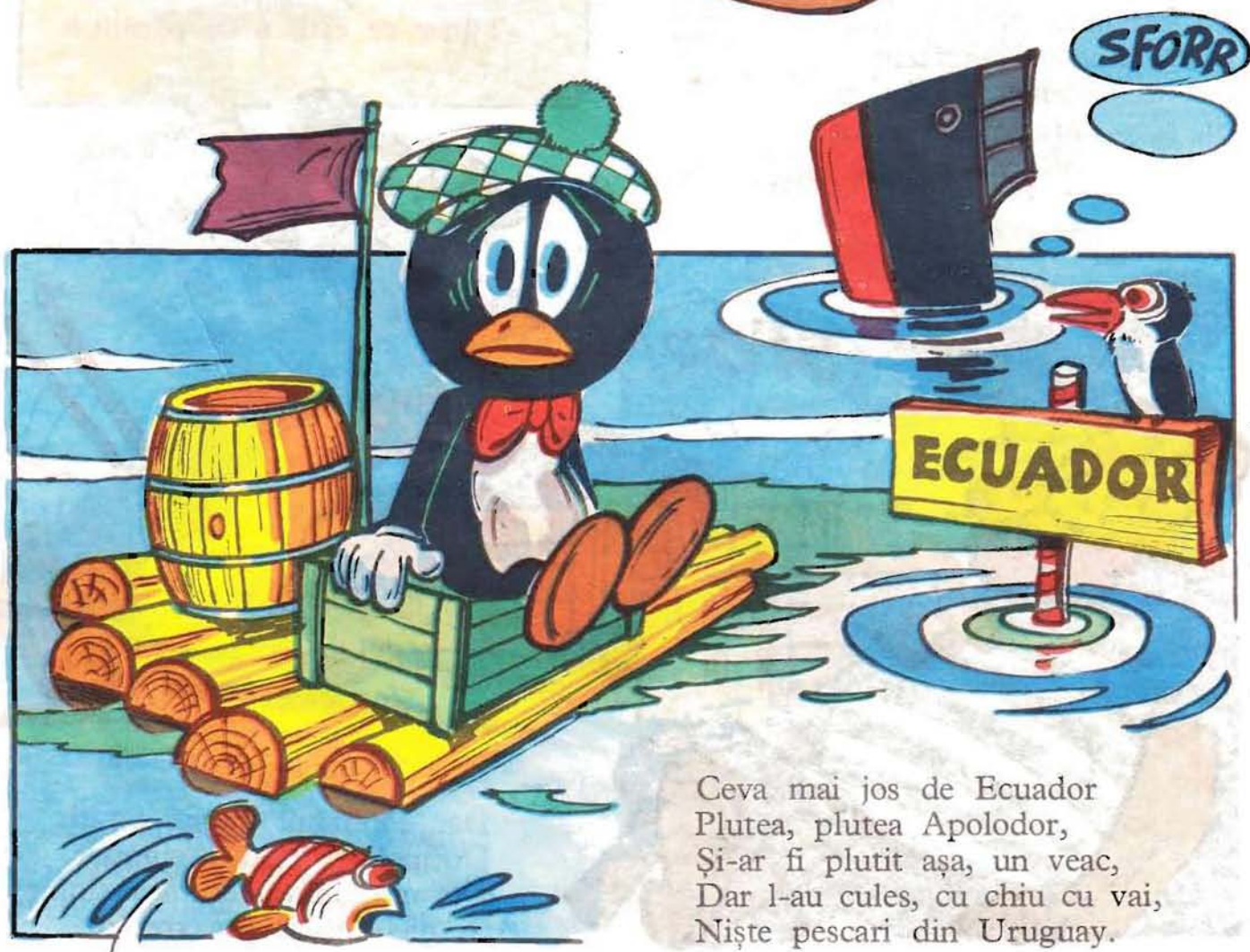

«Tîlhar ce ești, m-ai păcălit !»

Dar căpitanul Cyrus Smith
Dormea și sforăia cumplit,
Dormea adînc, dormea tihnit
Și nici măcar n-a tresărit...

O, ce păcat, o ce păcat
 Că n-a fost fotografiat
 Acel moment înălțător
 Cînd, singur cuc, Apolodor
 A găurit cu un topor
 Pereții marelui vapor !...
 Și iar, de șapte ori păcat
 Că n-a fost immortalizat
 Minutul tragic și solemn
 Cînd nava s-a cutremurat
 Din toți pereții ei de lemn,
 Apoi, domol, s-a scufundat
 Ca un rechin înjunghiat...
 Iar căpitanul Cyrus Smith
 Se spune că dormea, tihnit,
 Dormea și sforăia cumplit...
 O, ce păcat, o, ce păcat
 Că n-a fost fotografiat !...

Ceva mai jos de Ecuador
 Plutea, plutea Apolodor,
 Și-ar fi plutit așa, un veac,
 Dar l-au cules, cu chiu cu vai,
 Niște pescari din Uruguay.

În Uruguay, Apolodor
A zăbovit cam mulțisor
În casa unui profesor
Pe nume Carlos Alfandor
Un foarte vechi admirator,
El însuși fost, cîndva, tenor,
Firește, doar ca amator.
Și traiul ar fi fost ușor,
Fiindcă ilustrul profesor
Îl îngrijea ca pe-un odor.
Și într-o zi, Apolodor,
Pe cînd stătea într-un picior
Pe-un preș, lângă radiator
A dat din cap și-a declarat:
«Mult preastimate profesor,
Firește, vă rămîn dator
Și veșnic recunoscător,

Dar trebuie să plec. Mi-e dor
De frații mei din Labrador.

Și a plecat Apolodor.

Unde-a mai fost Apolodor
 Eu nu prea știu. (A cui e vina ?)
 A fost un drum obositor ?
 A zăbovit în Argentina ?
 La Capul Horn ? În altă parte ?
 A izbutit Apolodor
 Să mai găsească un vapor
 Și să pornească mai departe ?
 Atîta știu : era în marte...
 Bătea un vînt de vreme rea
 Și-n largul mării viscolea
 Cu fulgi de gheață, reci și tari
 Cînd a zărit Apolodor
 Antarctica, printre ghețari...
 Și-a debarcat triumfător
 Pe gheața Golfului Terror...

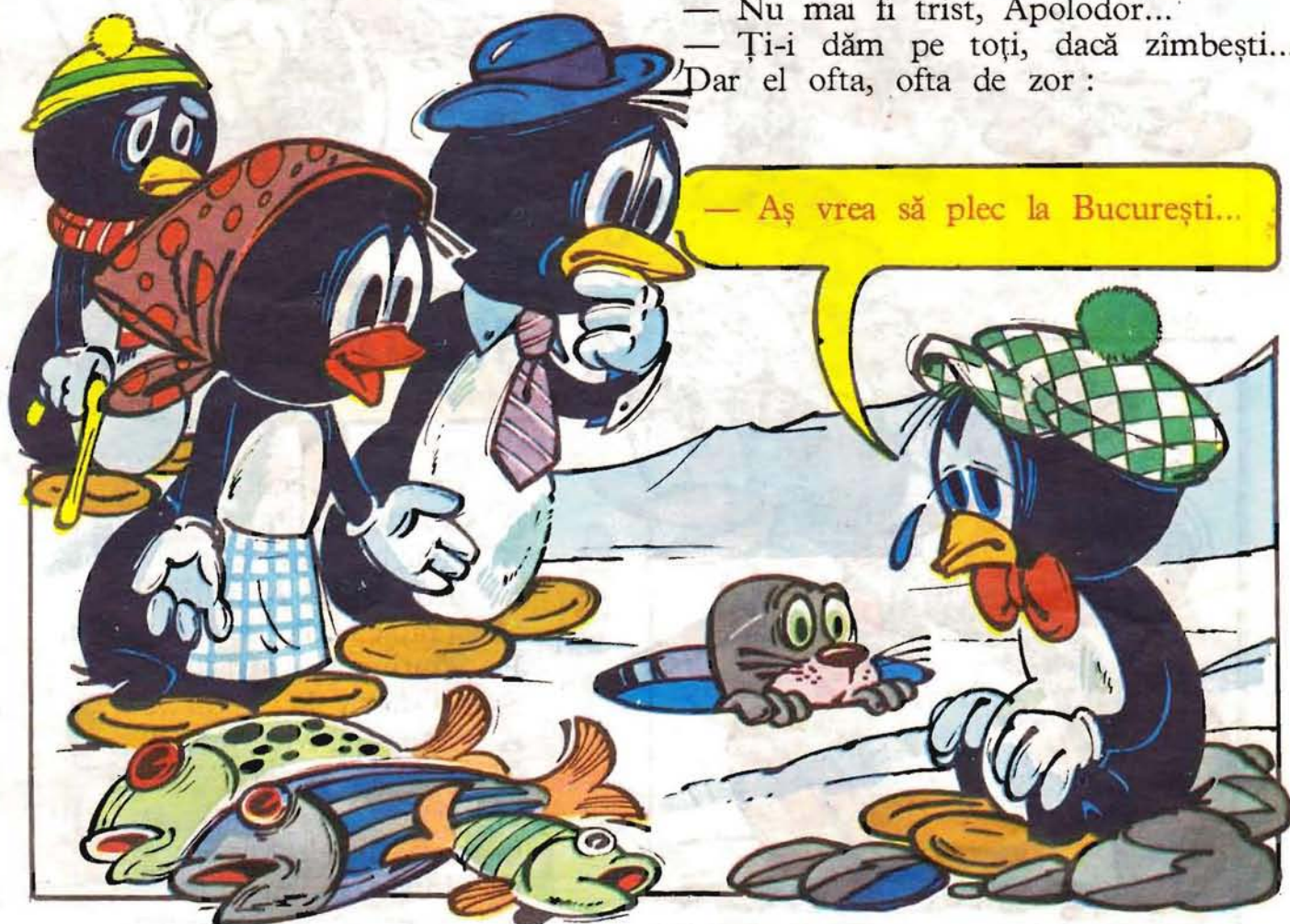

Și l-au primit, la debarcare,
 Bunicul Apolodorin
 (Cel mai în vîrstă pinguin)
 Și mama, Apolodorica
 (O pinguină, atîtica...),
 Și tata, Apolodorel
 (Un pinguin mărunt și chel),
 Și Unchiul Apolodorini
 Și neamurile, și vecinii...

Cum s-a simțit Apolodor
Pe gheața Golfului Terror ?
Era un frig, îngrozitor,
Mai frig ca-n orice răcitor,
Un ger tăios ca un cuțit
Și-un viscol nemaipomenit,
Iar el se prăpădea de dor :
Își amintea Apolodor
De foștii lui colegi din cor
Pe gheața Golfului Terror
Ofta, ofta Apolodor
Iar tata, Apolodorel,
Și unchiul, Apolodorini,
Și neamurile și vecinii
Ședeau grămadă lângă el
Și-l îmbiau cu zeci de pești :

— Ia-i, dragă, dacă ne iubești...
— Nu mai fi trist, Apolodor...
— Ți-i dăm pe toți, dacă zîmbești...
Dar el ofta, ofta de zor :

Și-a stat de-a chibzuit puțin
Bunicul Apolodorin
(Cel mai în vîrstă pinguin),
Apoi a spus : — Eu nu te țin,
Căci dorul e un mare chin.

Decît să stai și să jelești
Acea, mistuit de dor,
Mai bine pleci la București.
Și a plecat Apolodor...

Pe unde a trecut și cum
A străbătut atîta drum ?
A navigat peste ocean
Pe urmele lui Magellan,
Și-a rătăcit din nou, un an,
Pe continentul african ?
S-o fi oprit în statul Ghana ?
A străbătut Mediterana ?
O fi trecut pe la Bosfor ?
N-aș vrea să vă înșir povești
Oricum, un lucru e precis :
Că, într-o zi, Apolodor
S-a reîntors la București.

Era sătul de pribegie...
Și l-au primit, cu bucurie,
Maestrul Domilasolfa
În haina lui de catifea
Și iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci și cu salată
Și ursul, aducându-i mure
Atunci culese din pădure.
Și l-a primit pisiul Tiț
Plingînd cu hohot și sughiț.
Cămila Suzi, optimistă,
Zimbea cu nasul în batistă
Și toți cîntau, cîntau în cor
Urările prietenești :
— Bine-ai venit, Apolodor !
Iar el ofta încetișor :

Ce dor mi-a fost... ce tare dor !

De-atunci, voios și zîmbitor
Stă iar la circ Apolodor
Pe gheața unui răcitor
Acolo cîntă. E tenor.

Lector : MARIETA NICOLAU-PLAMĂDEALA
Tehnoredactor : AURICA IORDACHE

Bun de tipar : 2.IV.1987
Apărut : 1988
Coli de tipar : 4

Întreprinderea Poligrafică BANAT Timișoara
APOLODOR, UN PINGVIN CALĂTOR

Lei 10,50